

ՊԱՄՔԱՅԻ ՍՐՅՈՒՆՔԸ

Պամբոյ օր մ' ալ
Աղեֆանդրիս փաղափր զընաց,
Ու հոն տեսնելով կին մը խառնակեաց՝
Ըսկըսաւ լալ :
Իրեն հարցուցին
Պահառն իր լացին :
Պասախանեց խորհրդաբար .
Կուլամ երկու բանի համար .
Մէյ մը՝ որ այդ կինն է կորած ,
Ու չի զըբար իրեն Ասուած .
Երկորդ՝ որ ես չե՛մ կըրցած , ո՛չ ,
Այնքան հանոյ ըլլալ Տիրոջ ,
Որքան այդ կինը շրպաւով զարդարուն
Գիտէ հանոյ ըլլալ բոլոր մարդերուն :

ԻՄԱՍՏՅՈՒՆ ՎԱԻՌ ՄԸ

Եթէ Ասուած
Կարող չէ մեզի տալ մեր օրուան հացն ,
Ան չի կըրնար տալ ո՛չ հանդերձեալ կեանք , ո՛չ արհայուրիւն ,
Որչափ ալ ըլլայ բարի եւ անհուն :

(ՎԱՐՔ ՀԱՐԱՆՑ)

ՃԱՄՔԱՆ

Ճամբան եմ. անկալուն է ամէն բան ,
Կ'երթամ, կ'երթամ ու կ'երթան
Սակայն ո՛ւր
Ըսէ դուն ուրուր .
Գէպ երկինք մ'ւր - ո՛ւր :

Ճամբան եմ. բնութեան զիրկն եմ հիմա
Երկինք վերեւ կը հեւայ ,

Խլուրդ մ'աճա
Ծակն է կը սուրայ ,
Գետնին ներքեւ ո՛ւր :

Ճամբան եմ. երկինքն է լուռ եւ հեռուն
Արեւն ետին գործ ամպերուն

Իմ հոգւոյս
Կը նայի անյոյս
Զրօք կ'երթայ ո՛ւր :

Ճամբան եմ. շատ մօտն եմ վախճանին

Ծաղկները ինձ կը նային ,
Աչեզ մուր
Կ'ըսեն ինձի ո՛ւր
Կ'երթանք այսպէս լուռ :

* . *

— Ճամբան ես. չկայ սակայն բեզ վախճան ,
Մարմնոյդ մանն իսկ չէ գերեզման .

Հողին տակ
Խոնաւ , անյատակ
Կեանքը կը ծլի :

— Ճամբան ես. բայց մի՛ վախճաւք ետ զիսկ
Կեանքի կ'ըլլայ նոր փերակ —

Արծուրն քել
Ծաղկին նուրբ տերեւ ,
Եւ հոգւոյդ՝ արեւ :

Պաղեսփին համբուն վրայ

ԱԿԻԻԼԻՆԷ